

El parany

written by Pere Grau i Rovira | 9 de juny de 2026

A l'article a *VilaWeb* del 4 de juny (*Perquè Puigdemont...*), Vicent Partal descriu el dilema del Sr. Feijóo, president (encara?) del PP, que vol noves eleccions a Espanya, però no vol anar a Waterloo, per demanar a Puigdemont els vots de Junts, que li són imprescindibles si vol forçar les eleccions que desitja. Anar-hi seria, possiblement, el seu final com a polític elegible pels ultranacionalistes espanyols. Tot un parany pel gallec.

Els errors i els disbarats sempre acaben passant factura. El Sr. Feijóo no es pot queixar d'haver caigut ara en aquest parany que el seu partit ha fabricat insistentment, negant-se sempre a reconèixer la pluralitat nacional a l'Estat espanyol, negant sempre els drets de la «España conquistada» (com està escrit en un mapa que s'ha fet cèlebre). És clar que no és el PP solament, ja ho sabem prou. La mentalitat que ha originat aquesta posició irreductible que defensa la seva «sacrosanta unidad nacional», ja sabem que ve de lluny. És el patriotisme de frases pomposes que s'omple la boca sempre amb l'honor i el «todo por la patria» tal com l'entenen ells. És el seu honor de ser *hidalgos*, de pertànyer a «la nació més antiga del món» que ha portat per tot arreu «la cruz y la espada».

Quan escric això no puc deixar de pensar en el meu (malgastat) temps a les milícies universitàries, i en una de les cançons que ens feien cantar per ajudar a marcar el pas, i que acabava amb les paraules: «campamento Castillejos, santuario del honor». N'hi hauria per riure o per posar-se les mans al cap. Com explico a les meves memòries *Baix Continu*, després es va saber que la corrupció hi estava tan estesa com en tot el sistema del règim de la dictadura. Un capità s'embutxacava diners que eren per pagar el nostre menjar (prou ho notàvem a l'hora dels àpats). I el cap del campament, un coronel català

de família noble espanyolitzada, va ser separat del servei pocs anys després, per provada corrupció continuada. *Santuario del honor*, ha, ha, ha...

De vegades fa malpensar en les oportunitats que ha fet perdre aquest patriotisme grandiloqüent que sembla inextirpable, i que encara no comprèn que ja no som al segle XVIII o XIX, sinó al XXI. Si la mal anomenada transició, hagués fet net de debò, Espanya s'hauria pogut convertir en una Suïssa de la Mediterrània, amb respecte per totes les llengües de l'Estat i permetre que Ales altres nacions dins d'Espanya es poguessin sentir orgullosos de pertànyer a un país modèlic en aquest aspecte. Però com deia Calderón de la Barca: «... y los sueños. sueños son...».

El meu humil parer (i perdoneu el meu innat optimisme) és que, encara que trigui (i jo ja no ho veuré), la independència dels Països Catalans és inevitable, si les elits manaires espanyoles no canvien la seva manera de fer i de pensar. I, per ara, no hi ha res que indiqui que hi estiguin disposades.